

ONDER JE HUID

*Zeg dat ik moet stoppen -
anders ga ik veel te ver.*

Luna Vermeer

Eerste druk, 2026

© 2026 Luna Vermeer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagontwerp: Studio Van den Hout, Vught

Druk: Drukkerij: Bakx, 's Hertogenbosch

Uitgever: van den Brandt, Rosmalen

ISBN 978-90-1234-567-8

*Omdat echte liefde niet zacht hoeft te zijn om diep te voelen,
en niet luid hoeft te zijn om alles te veranderen.*

*Voor alle vrouwen die weten hoe het voelt om iemand los te laten
en hem toch nooit helemaal kwijt te zijn.*

*En voor de mannen die begrijpen, soms te laat,
dat de mooiste dingen niet worden gewonnen maar verdiend.*

Over dit boek

Sofia Meerman heeft vier jaar besteed aan het opbouwen van een leven zonder hem. Een galerie die ze liefheeft. Vriendinnen die haar kennen. Een appartement aan de Keizersgracht dat haar het gevoel geeft dat ze genoeg is. Ze is zevenentwintig jaar oud en ze heeft zichzelf teruggevonden na de man die vertrok met een briefje op de keukentafel.

Dan stuurt Luca Verhoeven vier woorden: Wij moeten elkaar spreken.

Vier woorden. Geen verontschuldiging. Geen uitleg. Alleen zijn stem op haar scherm, compact en zeker, de toon van een man die nooit meer zegt dan nodig en daardoor altijd meer zegt dan anderen met een alinea.

Sofia antwoordt: Wanneer.

Dat ene woord verandert alles.

Onder Je Huid is een roman over tweede kansen — maar niet het soort dat je verwacht. Dit is geen verhaal over vergeven omdat het zo hoort, of over liefde als compensatie voor pijn. Dit is een verhaal over twee mensen die ouder zijn geworden in de tussentijd, die fouten hebben gemaakt en ze kennen, en die de moed hebben om te vragen wat ze willen voor het te laat is.

Het is ook een verhaal over vriendschap. Over de vrouwen die ons houden — scherp en warm en zonder pardon. Over de manier waarop Amsterdam zichzelf ingraaft in je bestaan: de grachten, het novemberlicht, de geuren van een stad die altijd een beetje melancholisch is en daardoor altijd een beetje mooi.

En het is een verhaal over het lichaam. Hoe het onthoudt wat het hoofd probeert te vergeten. Hoe je een man kunt kennen aan zijn voetstappen voordat hij de kamer binnenloopt. Hoe een aanraking die te lang heeft gewacht de grens kan overschrijden van huid naar ziel.

Dit boek kruipt onder je huid. Het blijft.

Voorwoord van de auteur

Dit boek begon als een vraag die ik mezelf niet durfde te stellen.

Niet: hoe schrijf ik een romantisch verhaal? Niet: hoe maak ik personages die leven? Maar de eerlijkere, gevaarlijkere vraag: waarom houden vrouwen van mannen die hen verlaten? Waarom is het precies die ene man — de man die vertrok, die zweeg, die te laat was — die het diepste litteken achterlaat? En waarom, als die man terugkomt, voelen we dan iets wat we het liefst verachten maar niet kunnen ontkennen?

Ik heb *Onder Je Huid* geschreven voor elke vrouw die ooit haar hart heeft opgehouden toen haar telefoon ging en ze even dacht: misschien is het hem. Voor elke vrouw die 's nachts wakker lag en het plafond bekeek en wist dat ze over hem heen was — en het toch niet helemaal was. Voor elke vrouw die heeft geleerd dat loslaten geen eindpunt is maar een werkwoord. Iets wat je elke dag opnieuw doet.

Sofia Meerman is geen heilige. Ze maakt fouten. Ze stelt de verkeerde vragen op de verkeerde momenten. Ze slikt dingen in die ze had moeten zeggen. Ze vertrouwt wanneer ze niet had moeten vertrouwen en wantrouwt wanneer ze had moeten opengaan. Ze is, met andere woorden, menselijk — op de manier die het meest herkenbaar is en het minst comfortabel.

Luca Verhoeven is geen schurk en geen prins. Hij is een man die bang was en dat niet zei, die koos voor verdwijnen omdat hij niet wist hoe hij moest vragen om te blijven. Hij is ook veranderd. Niet perfect. Maar anders. En dat onderscheid — tussen iemand die opgroeit en iemand die zich alleen anders voordoet — is precies de spanning waar dit boek in leeft.

Liefde, echte liefde, de soort die onder je huid kruipt en daar blijft — die is niet zacht. Ze schuurt. Ze vraagt. Ze legt bloot. Ze neemt dingen van je die je dacht dat je nodig had en laat ruimte achter die erger voelt dan vol maar beter is dan de muur die je had gebouwd.

Dit is dat verhaal. Ik hoop dat u het herkent.

Amsterdam, 2026

Luna Vermeer

Inhoudsopgave

Voorwoord van de auteur

Proloog

DEEL ÉÉN — DE TERUGKEER

Hoofdstuk 1 — Sofia, zevenentwintig jaar

Hoofdstuk 2 — Café Prins, zaterdag 09:57

Hoofdstuk 3 — Luca, die november

Hoofdstuk 4 — Wat niet gezegd wordt

Hoofdstuk 5 — De avond bij de brug

Hoofdstuk 6 — Noor heeft altijd gelijk

DEEL TWEE — HET VUUR

Hoofdstuk 7 — Drie weken

Hoofdstuk 8 — De opening

Hoofdstuk 9 — Luca die nacht

Hoofdstuk 10 — Daarna

Hoofdstuk 11 — Wat ze niet had verwacht

DEEL DRIE — HET BEWIJS

Hoofdstuk 12 — Noor weet het

Hoofdstuk 13 — Het pand aan de Herengracht

Hoofdstuk 14 — De grens

Hoofdstuk 15 — Jess

DEEL VIER — HET ECHTE

Hoofdstuk 16 — Januari

Hoofdstuk 17 — De bijna-breuk

Hoofdstuk 18 — Luca breekt open

Hoofdstuk 19 — De glazen brug

Hoofdstuk 20 — Wat daarna komt

Epiloog

Dankwoord

Leesclubvragen

PROLOOG

Er zijn momenten waarop je leven niet langzaam verandert, maar openscheurt.

Niet voorzichtig. Niet in stapjes. Niet zoals regen die dagenlang valt tot je ineens merkt dat alles nat is. Nee. Eerder als glas dat barst onder druk die al veel langer aanwezig was dan je wilde toegeven. Eén seconde lijkt alles nog intact. De volgende seconde weet je: niets wordt hierna nog hetzelfde.

Voor mij begon het op een dinsdag in november.

Amsterdam hing die ochtend in een kleurloos soort grijs. Niet het romantische grijs van films, maar het vermoeide grijs van een stad die al uren wakker is terwijl jij dat eigenlijk nog niet bent. De lucht drukte laag op de daken. De regen kwam niet recht naar beneden, maar schuin, koppig, alsof zelfs het weer ruzie zoekt. Op de Keizersgracht trok het water donkere strepen onder de bruggen. Alles leek stil zonder werkelijk stil te zijn.

Ik stond in mijn keuken met een kop koffie die ik al drie keer had opgewarmd en nog steeds niet had opgedronken.

Mijn appartement was warm. De verwarming tikte zacht in de radiator bij het raam. Buiten glommen de klinkers van de Keizersgracht nat in het schaarse novemberlicht. Op het aanrecht lag mijn agenda open naast een stapel uitnodigingen voor de tentoonstelling van Eduardo Matos — de kunstenaar die ik drie jaar had geprobeerd naar Amsterdam te krijgen en die drie weken later zijn werk zou openen in mijn galerie. Er moest nog van alles. Mijn haar zat nog half in een rommelige knot. Ik droeg een oude universiteitstrui die te zacht was geworden om ooit nog weg te doen.

Het was een gewone ochtend. Een gewone werkdag.

Gewoon was veilig.

Gewoon was rustig.

Gewoon was iets dat niet meer stuk kon.

Mijn telefoon lag naast de koffiekop. Toen hij trilde, keek ik niet eens meteen. Mijn hand ging er blind naartoe, gedachteloos, routine. Een bericht. Waarschijnlijk werk.

Misschien Noor. Misschien een leverancier die te laat was met iets wat ik gisteren al nodig had gehad.

Ik draaide het scherm om.

En mijn lichaam wist eerder dan mijn hoofd wat ik zag.

Luca Verhoeven.

Alle lucht leek even uit de ruimte te verdwijnen.

Zijn naam stond op mijn scherm alsof hij daar thuishoorde. Alsof vier jaar stilte niet bestonden. Alsof tijd iets was wat alleen voor andere mensen telde. Alsof mijn leven een deur had gehad die ik zorgvuldig had dichtgeduwd — slot erop, licht uit, alle sleutels ingeleverd — en iemand nu zonder kloppen gewoon weer naar binnen liep, met de vanzelfsprekendheid van iemand die weet dat er toch nog ergens een reservesleutel ligt.

Onder zijn naam stonden vier woorden.

Wij moeten elkaar spreken.

Niet: hoe gaat het?

Niet: het spijt me.

Niet eens: mag ik je zien?

Gewoon die ene zin. Kort. Zeker. Onmogelijk te negeren. Zijn stijl, die ik in één oogopslag herkende — de compactheid, de afwezigheid van omhaal. De toon van een man die nooit meer woorden gebruikt dan nodig en precies daardoor meer zegt dan een ander met een alinea.

Mijn maag trok samen. Niet van angst alleen. Dat zou overzichtelijk zijn geweest. Angst kende ik. Woede ook. Woede had ik gedragen, gecultiveerd bijna, in het eerste jaar na zijn vertrek. Ik wist hoe ik boos moest zijn op een man die mij had achtergelaten met een handgeschreven brief op de keukentafel, terwijl ik op mijn werk was. Terwijl ik een

bespreking had over een leverancier die te laat was. Terwijl het leven doorging als altijd, als hoe levens doorgaan wanneer ze totaal onwetend zijn van het feit dat ze ineens anders zijn ingericht.

Maar dit was iets anders.

Iets warmer. Iets stommer. Iets waar ik mezelf het liefst voor had veracht maar niet meer kón verachten omdat het er gewoon was, groot en warm en onmiskenbaar, als een hand die je jaren geleden had losgelaten en die nu ineens weer de jouwe pakt.

Verlangen.

Niet naar het idee van hem. Niet naar de zachte versie van het verleden die je in de loop der jaren voor jezelf construeert, de versie zonder de brief, zonder het lege appartement, zonder de drie weken erna dat je je koffie bleef zetten voor twee koppen voor je het doorhad. Naar hem. Naar de man zelf. Naar zijn stem — die lage, rustige stem die nóóit iets zei wat hij niet meende. Naar zijn ogen die te veel zagen wanneer ik wilde dat hij niets zag. Naar het gevaarlijke gevoel dat iemand je volledig kent en je daardoor ook volledig kan raken, op plaatsen die je dacht te hebben beschermd.

Vier jaar.

Vier jaar had ik gewerkt aan loslaten. Aan herstellen. Aan het zorgvuldig opbouwen van een leven waarin hij geen rol meer speelde behalve als een oude wond waarvan je weet dat hij er zit, maar die alleen nog zeer doet als je er hard genoeg op drukt — dus je drukt er niet op. Ik had therapie gehad. Ik had betere keuzes gemaakt. Ik had geleerd mijn eigen gezelschap niet als straf te zien maar als luxe. Ik had een carrière opgebouwd waar ik trots op was. Ik had mezelf opnieuw ingericht, kamer voor kamer, gedachte voor gedachte, totdat alles weer bewoonbaar voelde.

Ik was goed geworden in het verhaal dat ik hem niet meer nodig had.

Zijn naam op mijn scherm maakte in één seconde duidelijk dat ik in dat verhaal comfortabeler was geweest dan eerlijk.

Mijn duim hing boven het toetsenbord.

Ik kon het verwijderen. Mijn telefoon omdraaien. Verdergaan met mijn dag. Doen alsof vier woorden van een man uit mijn verleden geen macht meer hadden. Doen alsof